

LA COSTA DEL MECO

Full periòdic informatiu de l'AAVV Dalt la Vila

Nº 17 Edició Diciembre 2011
400 exemplars

e-mail: avvdaltvila@gmail.com
Web: avdaltvilabdn.blogspot.com

EDITORIAL

QUIN ANY!!

Altres cop s'acaba un any. Com sempre per aquestes dates, tornem a tenir sentiments de bonhomia. Seria ideal que la tendresa que se'ns desperta aquests dies durés tot l'any, però malauradament no és així. El mateix passa amb d'altres qüestions, com ara l'esperit combatiu que li cal a Dalt la Vila ... resta massa adormit la major part del temps ! i seria òptim que fos constant, però... encara ens falta una embranzida més .

Enguany ha estat un any atípic pel nostre barri. Alguns temes que s'anaven tractant des de fa temps, han quedat paralitzats al redoblar períodes electorals. Una vegada fetes les eleccions, el nou govern municipal ha prenent posicions. Això, ens agradi o no, ha de fer el seu curs i situar-se respecte a nosaltres, ja representa un bon esforç.

Hem mantingut converses que ens fan pensar que hi ha ganes de treballar per Dalt la Vila i de acarar assumptes que ja fan olor de ranci en la nostra llista de reivindicacions. Esperem que tot plegat no sigui un miratge i puguem estar una mica ufanosos dels qui ens governen. Fins avui, el nostre orgull està una mica atrotinat: totes les forces polítiques que se'ns han acostat ho ha fet amb intencions que després han resultat ser paraules buides i fins i tot traïdores. Els nostres polítics han de tenir en conte que, si ells tenen memòria, nosaltres també!

I deixem de parlar de política per dedicar una estona a d'altres afers molt més agradables. Des de l'A.V.V. celebrem l'iniciativa del comerciants del carrer Barcelona per col·laborar en fer més alegre el nostre entorn tot donant un toc nadalenc i d'il·lusió al barri. Posar en marxa una iniciativa com aquesta, amb segell altruista, té un valor immens, independentment del resultat visual que se'n obtingui. Desitgem que més iniciatives així s'escampin per Dalt la Vila i que nosaltres, els veïns, sapiguem valorar i participar en aquets petites empentes revitalitzadores i refrescants.

I per acabar, ho farem amb màgia... que ja ens fa falta!. L'any passat, per Nadal, vàrem tenir l'extraordinària sort de rebre la visita del patge reial de ses Majestats els Reis d'Orient . Malgrat l'estat en que es troba el nostre barri, es veu que aquest patge va quedar bocabadat, esmaperdut i impregnat del seu encant! Tant i tant li va agradar Dalt la Vila, que ens ha fet saber que té moltes ganes de tornar a venir! **Estarà amb nosaltres el proper 3 de gener a la tarda, quan el sol s'amaga i deixa que la llum de la màgia trenqui la foscor.**

Bones Festes a tothom!

EL TRIBUNAL DE LA SANTA COMISSIÓ

No sé si tothom sap que els daltvilatans que vivim a la superfície del nostre barri, estem sotmesos a una moderna inquisició que fa anys i panys cap govern municipal ha tingut la coherència i valentia d'anul·lar-la, de modificar-la, i/o posar al dia un ens municipal.

Parlo de la Comissió del Patrimoni, un ens creat fa dècades per, entre altres coses, fer preservar el patrimoni comú de la ciutat, i molt especialment del nostre barri que, com tothom sap, té un subsòl que és d'interès cultural protegit. I és en aquest punt, en aquest mot: "interès", on m'agradaria fer atenció. Atenció en si aquest interès és el d'algunes persones concretes i els seus personalismes, o és un interès pel bé comú de la ciutat i de tots els badalonins.

Qui es mou sovint entre els ens municipals, haurà percebut que tot i que en van concebre per estar al servei de la ciutat, encara hi ha persones que pensen que alguns d'aquests ens han d'estar al seu propi servei i no pas al de la ciutat; que estan en un "senat" que pot fer i desfer, que pot posar o treure obstacles a voluntat, sense que els gestors municipals, democràticament escollits, tinguin cap incidència en les seves voluntats.

Actualment la composició de la Comissió del Patrimoni està formada per quatre persones del Museu Municipal, entre elles el seu director, i la cap de l'àrea d'arqueologia, qui per cert, és una de les millors professionals de què disposa el nostre (o d'ells) Museu Municipal. També componen aquest

tribunal, perdó, aquesta comissió, un tècnic del món de l'arquitectura. (Hi ha gent que a vegades es pregunta si quan es va crear l'ajuntament ja hi era, o va entrar-hi després). Finalment el cap d'àrea d'urbanisme i el cap de la Gerència Tècnica són la resta de components en aquesta Comissió del Patrimoni.

Com funciona aquesta Comissió ? Ras i curt, no hi ha majories ni minories, ni res de res; que un sol membre diu a una cosa que no? doncs no es fa i llestos. Que un del membres diu que la seva opinió és la vàlida, i els altres li discuteixen? doncs s'hi posa de cul i allò no tira endavant. Que hi ha una casa o masia dins del catàleg del patrimoni i no té actualment cap valor patrimonial? doncs allà es deixa, i tothom a gaudir de l'espectacle d'unes reixes de finestra que, si et descuides, t'hi pots deixar les bosses escrotals fent de barret a les pinyes. Una finestra més pròpia del Berguedà o de la Garrotxa que no pas de l'antiga vila medieval i urbana de Badalona.

Això sí, si la remodelació del carrer de la Costa (obra futurista), veïns i tècnics municipals la volien d'una manera i a un o dos membres de la Comissió no els agradava o creien que el seu projecte personal era millor, doncs aleshores el carrer de la Costa no tira endavant, i els polítics escollits pels ciutadans, a abaixar el cap i a callar, què s'han pensat aquests polítics !

Daltvilatans, aquest és el "quadro" que tenim. Passaran governs, passaran anys, la ciutat canviarà, el món canviarà, el capitalisme canviarà, el benestar social canviarà, la humanitat millorarà, però la Comissió del Patrimoni restarà intacta... com els romans que tenim en el nostre subsòl.

Jordi Casas

FORN DE PA
J. Argelich
C/ Barcelona, 30 - Tel. 93 389 51 85
Pl. Pomar, 3 - Tel. 93 395 16 07
Av. Martí Pujol, 247-253 - Tel. 93 464 32 74
BADALONA

CALVINAPI

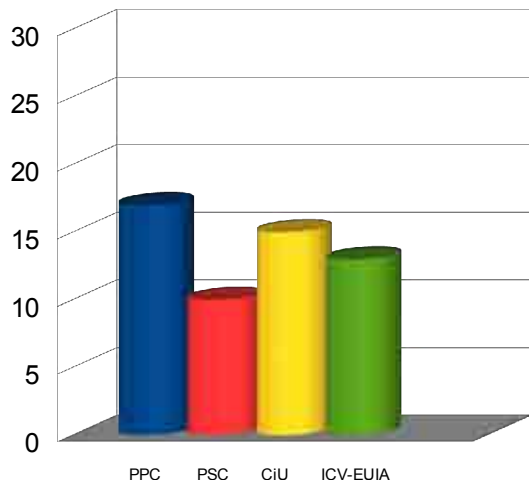
Plaça de Pau Casals, 1

Evolució gràfica municipal

QUÈ FAN ELS NOSTRES REPRESENTANTS MUNICIPALS PEL DALT LA VILA?

Han passat deu setmanes des de l'última publicació.

Es fa difícil fer una valoració que no desvirtui la realitat si repartim els deu punts, corresponents a aquest interval de temps, entre els diferents grups polítics municipals. La coincidència d'aquest període amb la campanya electoral per les eleccions generals explica, en part, que hi hagi hagut molt poca activitat al nostre barri.

Així doncs, com que les mostres d'interès per Dalt la Vila han sigut molt minses, no creiem que pagui la pena repartir ara més de cinc punts. Esperarem a un altre moment en que els grups municipals es mostrin més participatius, per afegir la resta.

Al PSC li corresponen 0 punts. Com ja és habitual, el seu acostament cap a nosaltres ha sigut nul. Encara que tinguem desavinences en alguns temes, ens agradaria poder intercanviar impressions, però...això sembla ser molt difícil.

A ICV-EUIA li donem només 1 punt, per les seves comunicacions via internet de temes d'interès general de Badalona. Esperem que un cop hagi passat aquest any "estrany" s'apropin a Dalt la Vila.

A CiU li atorguem 2 punts i no més, perquè tot i que s'han fet petites reparacions al nostre barri, encara hi ha assumptes per solucionar.

Al PPC també li corresponen 2 punts. En els últims contactes mantinguts amb ells ens han deixat entreveure la voluntat de posar fil a l'agulla en temes pendents des de fa temps. De totes maneres, som prudents a l'hora d'atorgar-los punts: no es pot dir "blat...fins que no sigui al sac i ben lligat"!

Els Semàfors

SEMÀFOR VERMELL

Repetim semàfor vermell a la mateixa causa i als mateixos responsables, que al Meco anterior: a la Regiduria de Districte perquè encara és hora que es substituïxi la pilona del carrer Barcelona per una d'universal, tal com havíem quedat que es faria. desitgem que no hagi cap altre emergència mentre dura l'espera a que els nostres Regidors es posin les piles!

SEMÀFOR VERD

Als comerciants de Dalt la Vila per ser valents i no perdre la il·lusió per aconseguir els seus propòsits. Es d'agrair l'esforç dels botiguers per acostar el Nadal als carrers del nostre barri. Amb aquesta intenció han posta en marxa una iniciativa molt imaginativa tot i contant amb pressupost zero.

Los edificios Públicos

Todas las ciudades del mundo romano siguieron un modelo urbanístico común basado en el ejemplo de Roma. Con mayor o menor precisión, adaptándose cada una de ellas a su topografía y situadas en lugares muy distantes una de la otra, Reproducían un mismo esquema. *Baetulo* siguió este modelo de ciudad romana clásica que partiendo de dos ejes o calles principales, el *cardo* en dirección norte-sur y el *decumanus* en dirección este-oeste ordenaban de calles que confluían en le *forum* o plaza pública. El *fórum de Baetulo* constituía el centro de la ciudad y a sus alrededor estaban los edificios públicos más importantes, el templo, el teatro, las tiendas y las termas.

Las termas

La termas fueron uno de los edificios públicos más populares y más importantes del Mundo romano. Los habitantes de las *insulte* manzanas de casas de las grandes ciudades, no tenían posibilidad de lavarse en su casa por falta de agua corriente y por este motivo a partir del siglo II a.C, se crearon las termas o baños públicos. A las termas se iba, principalmente, por motivos higiénicos y de salud, pero también era un lugar apropiado para encontrarse con los amigos, para hacer tertulia e incluso para instruirse. Las termas tenían un carácter democrático y todo el mundo tenía el acceso Permitido a ellas, ricos y pobres jóvenes y viejos, libertos y esclavos, hombres y mujeres, ya que el precio de la entrada era muy económico pues costaba menos que una Barra de pan o un litro de vino, y era gratuito para los soldados, los niños y los jóvenes. Hasta los diecisiete años. Con el fin de que no coincidieran los hombres y las mujeres, Existían horarios distintos, de 10 a 13 para las mujeres y de 13 a 22 o más tarde para los hombres

Murallas romanas de Lugo
España

Puerta de timgad
Argelia

Pl. de la Constitució, 4 - Tel. 93 464 28 34
(Dalt la Vila) BADALONA

ESTANC BENEYTO

En la nostra cava trobareu un extens assortiment i edicions limitades de cigars

exp. núm. 27
Pl. Medicina - Telèfon i Fax 93 384 55 54 - 08911 Badalona
(junt Ambulatori President Companys)

Margenat

CANSALADERIES I XARCUTERIES

MATANÇA I ELABORACIÓ ARTESANA

C/ Santiago Rusiñol, 23 - Tel. 93 389 48 20
Av. Martí Pujol, 223-229 - Tel. 93 389 27 85
BADALONA

MIREM ENRERA per Joan Expósito

Carrer de Lladó i el seu passat romà.

Casa Domus o dels DOFINS. Amb grans

Dipòsits per vi. Foto Museo Municipal

Els primers documents del c/.de Lladó tenen data de 1746 i porten el cognom dels propietaris de les terres de la zona, la masia de Cal Padró estava situada entre nº 55 – 67 d'aquest carrer. A la façana de la casa una làpida de marbre " Cal Padró, any de 1760 " recordava el lloc de la casa pairal de la família, que avui resta guardada al Museu.

En el nº 19 del c/. de Lladó existia el safareig públic dit de " Ca la Guevara " que utilitzaven per rentar la roba la majoria de dones de Dalt de la Vila. Aquest safareig, com d'altres que existien a la zona, ha desaparegut amb els anys.

El del carrer de Lladó concretament va desaparèixer durant la dècada de 1960 a causa de la construcció d'un bloc d'habitatges, en el seu lloc.

En el nº 29 del c/ de Lladó, un solar de propietat municipal, conserva a l'interior el repartidor d'aigües de Comú, amb un sistema de vasos comunicants molt original de la dècada de 1825 i que durant més de 155 anys va distribuir les 145 plomes d'aigua, que li arribaven del brollador per ser repartides als propietaris i també al 2º repartidor del carrer de Barcelona.

Segons documents de l'època, unes obres a l'abril de 1927 als solars de Ramon Guixeres i a Cal Petricó, corresponents als nº 43 al 53, del c/. de Lladó es varen trobar importants restes romanes i un preciós mosaic del s.III. Aquella descoberta es va tapar i protegir curosament, per realitzar en un futur una correcta excavació, museïtzació i estudi de la troballa. Seguidament es va continuar amb els treballs per construir-hi al damunt.

L'any 1985 es va realitzar l'enderroc de les cases nº 45 al 53 per la construcció de nous habitatges; durant la cimentació, es van retrobar les restes romanes protegides i també es va trobar un Domus o casa romana, amb un pati central o atri amb un "impluvium" per recollir l'aigua pluvial, vèries habitacions, paviments amb mosaic i una zona dedicada a la producció i l' envasament de vi, tres dipòsits i restes de forns. La data seria del s.I.a.C. que juntament amb les restes enterrades al 1927, representen un valuós jaciment arqueològic. Una vegada museïtzades aquestes troballes són visitables com la " Casa dels Dofins " pels peixos existents en el mosaic recuperat i restaurat.

La casa pairal de Cal Padró situada als nº 55 al 67 del mateix carrer, va ser enderrocada al 2000 també per la construcció de nous habitatges.

Com era d'esperar en aquest sector, durant l'excavació es va descobrir l'existència d'un carrer, en direcció mar a muntanya i dues cases a cada costat.

Mosaic de tesa-les florals de la Casa de les Heures

Seguint l'excavació al gener de 2002, s'han deixat al descobert uns paviments romans que van aparèixer més o menys a mig metre del nivell actual del carrer Lladó; els paviments són tipus "opus signium", de calç amb pedretes i bocins de ceràmica.

També un paviment decorat amb tesselles, que està a mig camí entre els de terra senzilla de calç i el clàssic de tipus mosaic, les figures existents a les tesselles són del s. II.d.C.

Els diferents àmbits trobats de la casa, un pati central i un estany, confirmen que la casa romana era de tipus residencial.

També durant l'excavació es va trobar un petit Hipogeu, al fondo del terreny, amb una sola entrada i dos passadissos.

Actualment esta ajornada la museïtzació d'aquests annex del Museu Municipal o Casa de les Heures

BAR CAN JOAN

Plaça de l'Oli, 2, Tel. 93 384 33 04 - BADALONA

Dalt la Vila

manides · botifarres · pa de coca · vius · xatonada · patés
formatges · carns a la brasa · tapes · xampanyet · embotits ibèrics

Plaça de la font, 6 · 08911 Badalona
Tel. 934 644 121 · 661 422 400

El campanar de la i les seves llegendes.

El primitiu temple de Santa Maria era de petites dimensions. Durant el s.XVIII s'acorda la construcció d'un nou temple, més gran i amb un campanar més alt.

A fi d'ajudar a la construcció del nou temple, s'imposa un gravamen sobre els carros dedicats al transport de la mercaderia, des de les comunes de les cases de Dalt de la Vila, a l'horta de la Plana i als camps de conreu del Gorg.

El gravamen, era el transport gratuït de la pedra per la construcció del nou temple i el campanar, així com tota la resta de materials necessaris a les obres

La majoria de pagesos que tenien horts o terres de conreu, disposaven d'un carro, amb una bóta ovalada de fusta, gran i feixuga que utilitzaven per transportar-hi la mercaderia.

Quan els estadants de les cases tenien el dipòsit de la comuna ple, avisaven al pagès, que compareixia tard a la nit, amb els mossos i el carro. Cal remarcar un detall molt pintoresc: el pagès abans d'omplir la bóta, treia una galleda de mercaderia i mullant-se un dit la tastaven per comprovar que no se li havia afegit aigua, si era bona la mercaderia, s'omplien les portadores o el carro de bóta.

El dia que els pagesos no el dedicaven al transport de la mercaderia, treien la bóta del carro, aleshores, el carro era utilitzat per traginar pedra de la pedrera de Canyet, calç, fustam, sorra i altres andròmines. Tot això va crear la llegenda del Campanar de la Merda, pel sol fet d'haver fet servir els carros dels pagesos, com impost del gravamen a la mercaderia.

Altrament cal constatar que el mot Merda era molt usat a la parla del poble català, i era empleat sense cap mena de ganyota, ni escarafalls

També hi ha una altre llegenda o versió del Campanar de la Merda.....

Un cop acabades les obres del temple i enllestit el campanar, el rector de Santa Maria i l'ajuntament acordaren col·locar dos fanals d'oli, encarats a cada costat del finestral. Passats uns quants anys, els llums d'oli es varen canviar per 2 llums de gas; al començament del 1900, l'electricitat va substituir l'enllumenat de gas.

Aquest dos llums, orientaven els pescadors que es trobaven pescant mar endins

Per ells eren una mena de Far, quan s'apropaven a terra, rodejats de la foscor de la nit, sabien que eren a Badalona per la claror dels llums del campanar.

En veure els llums exclamaven.....MERDA, JA SOM A BADALONA.

La llegenda del Campanar de la Merda, ha anat enfonsant-se en la boira de l'oblit, encara que en Marcel Ventura, en el seu llibre " Contes, Històries i Llegendaris Catalans ", explica una llegenda del campanar de Santa Maria.

Miquel
Carreras

bellesa i estil

LA DINAMITZACIÓ DEL DALT DE LA VILA

Durant la campanya de les eleccions municipals, el partit que avui governa l'Ajuntament de Badalona va donar a conèixer algunes propostes pel Dalt de la Vila. Proposava dinamitzar el barri promovent el comerç tradicional, l'artesania i la restauració. "D'altra banda, García Albiol també va destacar que a Dalt de la Vila s'ha de potenciar la restauració dels habitatges antics més que la construcció de nous."¹

La primera proposta que ha plantejat l'Ajuntament a l'Associació de Veïns és dinamitzar una de les possibles promocions de nova vivenda traient-li càrregues (o costos associats). La proposta es pot veure des de diversos punts de vista. Un, per exemple, és l'efectivitat: amb l'actual paràlització del sector immobiliari, traient càrregues aconseguirem que s'edifiqui?; i, si s'edifica, es vendrà? Un altre és: què es perd traient les càrregues? alguna cosa que era bona pel barri o la ciutat?; o és que allò que pagava la iniciativa privada ho pagarem entre tots?; i si és així, està prou justificat?

Però ja arribarà el moment d'entrar en aquestes qüestions quan l'Ajuntament ens faci coneixedors d'una proposta concreta i amb un cert detall. Ara, tanmateix, interessa plantejar un suggeriment.

Una de les raons més importants de la manca de vitalitat del Dalt de la Vila ha estat la feixuga càrrega que suposa l'existència d'un important jaciment arqueològic romà pràcticament a flor de pell. Qualsevol intent de renovar un habitatge en planta baixa o de fer un edifici nou topa de seguida amb "els romans" i comença una anguniós procés de paràlització, excavacions per descobrir i valorar les restes, el possible establiment de restriccions a l'obra en qüestió per preservar aquestes restes, el llarg procediment via *Comissió de Patrimoni* per aconseguir la llicència, etc. Bé, diguem que: *fins aquí d'acord!* Mantenir el nostre patrimoni cultural ens pertoca (encara que sempre hem demanat que part d'aquestes càrregues fossin alleugerides des de l'Ajuntament). Però...

Però les coses poden ser molt més greus quan hom decideix que les restes són prou valuoses com per englobar-les en una extensió del Museu Municipal. Aleshores les coses es compliquen perquè això acostuma a voler dir que la planta baixa es reserva per a usos museístics, i es comença a buscar fórmules per compensar l'espai perdut: més alçada, permuta per edificabilitat a altres llocs, etc. La mateixa obra també és més complicada. Tot plegat, el procés es torna difícil i de vegades acaba per anul·lar l'objectiu inicial.

En aquest punt volia arribar. Si l'Ajuntament vol dinamitzar el barri (especialment si, com deia el aleshores candidat a Alcalde i ara Alcalde electe, "s'ha de potenciar la restauració dels habitatges antics més que la construcció de nous.") el que ha de fer és treure una càrrega que vola sobre totes les finques del barri com una amenaça paràlitzadora: *la de què es trobaran restes romanes i —potser— aquests es voldran museïtzar*. No renunciem a ser ambiciosos, però també siguem realistes: quants anys trigaran les administracions públiques en disposar de prou diners per a fer una política cultural de museïtzació?

Si hem d'opinar a partir de les retallades actuals i de l'austeritat anunciada, segurament molt de temps. Així que, entre tant:

- Preservem curosament el patrimoni, per a transmetre'l en bones condicions a les properes generacions: deixem-lo com està i protegim-lo perquè no es malmeti, però no anem més lluny.
- Deixem que, entre tant, es rehabilitin, es reformin o es renovin les velles edificacions que el contenen.
- Excepcionalment, mesurem amb *realisme* quines són *possibles i molt convenients* noves extensions del Museu. Actuem només en aquell patrimoni l'exposició del qual sigui molt interessant i si disposem de recursos.
- Però prenem decisions amb realisme: quant temps fa que les restes del teatre romà estan esperant...? O les del carrer Pujol (Unitat d'Actuació PA1)?

Traient aquesta amenaça d'una museïtzació que tot ho paralitza i agilitant algunes coses des de l'Ajuntament, no dubti, senyor Alcalde, que donarà una empenta a la revitalització del Dalt de la Vila.

Josep M. Sabater
09/12/2011

¹ Em refio dels diaris, vegeu què deia *El Punt* el 13/maig/2011: <http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/3-politica/17-politica/410576-el-pp-parla-de-com-dinamitzar-dalt-la-vila.html>

FARMÀCIA Golzens
Av. Martí Pujol 230-246 (08011) Badalona
Tel 93 384 47 54 Fax 93 384 52 43

LOTERIA DE NADAL

Como cada año la AAVV de Dalt la Vila juega al sorteo de Navidad y obsequia a los Socios Numerarios 1 € del número que veis al lado, deseamos que todos tengamos suerte.

Recordar que para tener acceso al premio se ha de estar al corriente de la cuota de Socios hasta el año 2011.

PARLEM AMB LA NOSTRA GENT GRAN

PARLEM DE L'EMILI ESTALELLA PRATS (1903 – 1981)

L'Emili Estalella va néixer l'11 de maig de 1903 a Badalona.

De ben petit, tenia 13 anys, va quedar sense pares i uns tiets del carrer Santa Maria es varen quedar amb ell i dues germanes, la Maria i la Tereseta. En aquella casa ja eren família nombrosa, tenien 5 fills, però tot i així els van acollir. Havia un altre germà que, segons explicava l'avi, va anar a l'hospici; ja no varen saber res més d'ell.

Quan ja va tenir edat per treballar, va anar a Can Torras, una serradora de fusta. Amb els companys, ja va començar a fer una tasca que li va durar molts anys: fer caritat per la gent pobre. Primer, amb els seus companys, recollien els diners que podien i anaven a comprar roba de llit per als malalts de l'Hospital Municipal de Badalona.

Després de treballar a la serradora Torras, es va establir pel seu compte: va posar una Carboneria al Carrer Quintana Alta número 10. El meu avi anava a repartir el carbó, boles i teies amb el ruc i deia:

-“Deixeu passar al burro del Carboner!”

Va fer aquesta feina fins l'any de la nevada, el 1962 si no recordo malament.

Compartia algunes feines de carboner amb la seva dona, la Maria Suñol. Recordo que alguns matins jo acompanyava a la meva àvia, quan era ben petita.

Quan va acabar amb l'activitat de carboner, es va dedicar més a la caritat.

Hi havia una emissora de Ràdio Sabadell, EAJ 5, que emetia un programa anomenat “Ràdio Manantial” on les persones trucaven i escrivien cartes. Acostumaven a ser persones malaltes que podien fer poques coses degut a les seves malalties i a les que la ràdio servia de distracció. Cada persona es posava un mot. El meu avi s'anomenava “El mendigo de Manantial”.

El meu avi va fer molts amics i quan podia els anava a veure. Els hi deixava alguns “calerons” a sota el coixí: la majoria estaven hospitalitzats, eren impedits o bé cecs. També anava a la “Ciutat Sanatorial de Terrassa”, a “L'Hospital de la Esperanza”. En aquest darrer jo hi havia estat amb ell. Concretament visitàvem a “l'Anni”, una senyora impedida que no es podia moure del llit.

L'avi també era aficionat a la fotografia. Anava molt amb en Josep Cortinas: acostumaven a fer excursions per fer fotografies.

No vull cansar amb les coses que va fer l'Emili perquè la gent que el coneixia i llegeixi aquest escrit, ja sap com era.

Un 9 de gener de l'any 1981 ens va deixar sense arribar a conèixer el seu besnét que neixia el mateix any.

Aquest era el meu avi.

Isabel Teruel Estalella

BUSCO UN GRAN AMIC

FES-TE VOLUNTARI!
FES-TE AMIC
DE LA GENT GRAN

BREUS NOTÍCIES DE DALT LA VILA

* Recordeu que la visita del patge reial de ses Majestats els Reis d'Orient serà el proper 3/1/2012 a les 19h al local de l'A.V.V. de la Plaça Constitució.

* Aquest mateix dia, però al matí a partir de les 11h i també al mateix lloc, hi haurà el taller de fanalets per a tots aquells nens i nenes que vulguin confeccionar-lo ells mateixos per anar a rebre els Reis.

* Demanem més fotografies de veïns/veïnes i del barri, per continuar treballant en la "biblioteca multimèdia" de Dalt la Vila.

L'HEM FETA BONA!

Per unes hores, els carrers s'han omplert de gent, de rialles, de corredisses, de criatures enjogassades, de pares enfeïnats a veure com de bé s'ho passen els nens al bell mig de la plaça... dins una simple i enorme caixa de cartró!

Els comerciants del barri volem agrair la bona acceptació que ha tingut la nostra proposta per guarnir-lo. A hores d'ara tenim 250 ampolles que contenen dibuixos amb motius nadalencs decorant part del carrer Barcelona, la Plaça Constitució i carrer de la Plaça. En aquesta activitat hi han col·laborat nens i nenes del veïnat, de l'escola Cultural i del Nen Jesús de Praga. Esperem que en futures ocasions, la participació sigui encara més nombrosa i puguem adornar d'altres carrers. A tots, moltes gràcies.

Volem fer saber també que, de retruc la nostra festa s'ha traslladat al centre educatiu i d'acollida Maria Assumpta de Can Solei, on la xocolata i la coca sobrants han servit per el benestar dels més petits.

Per tot això i per gaudir d'un bon dia entre amics... Podem dir ben contents que a Dalt la Vila l'hem feta bona!

Can Casas i Can Casals Un boirós somni que podria no fer-se realitat

A la mediterrània Badalona vaig néixer. En un tercer pis de la riera de Martí Pujol, 204-206. Era una freda i boirosa nit de febrer del 1950. No sols la mare i el pare, sinó familiars propers eren allí, esperant aquell nostre nou esdeveniment.

Mica en mica vaig anar descobrint les properes veus, fesomies i jocs de les persones de l'entorn, així com els espais i objectes que m'envoltaven. I vaig anar-me reconeixent.

Del pis estant, no vaig trigar a anar aprenent "els paisatges llunyans". A llevant el mar, oferint les belles sortides de sol i de lluna, i l'encesa de les barques; més amunt la Serralada i més enllà la costa del Maresme. A ponent, l'absorbent i difosa Barcelona, amb el port i Montjuïc; i més amunt el Tibidabo i el Collserola. Un munt de referències i d'imatges a explorar més endavant.

Però, la meva "descoberta més propera" fou aquell jardí veí de centenaris arbres, alts i espessos, amb l'adjunta cridòria dels ocells que em despertaven i que al capvespre eren substituïts pel croar de granotes prop de la font (1) o de la cascada (2), i el cric-cric dels grills. I on pels estius tothora hi feien cap els empipadors mosques i mosquits. Jardí que, oh meravella!, segons l'època de l'any es despullava o vestia de fulles, deixant al terra un tou i cruixent encatifat.

Llavors, no era prou conscient encara del privilegi que era el poder accedir a aquells dos jardins separats per una tanca d'obra. Eren les cases del rebesavi Casals i la casa dels avis Casas. La meva memòria, sentiments i pensaments es van anar desenvolupant en bona part de la mà i la veu de la tia-àvia paterna Maria, que en aquell moment havia restat l'única habitant de la gran casa i jardí que el 1851 reconstruí el rebesavi Joaquim Casals. I, d'altra banda, de les mans i veus dels avis Albert i Carme, així com de la meua tia Carme, que vivien a la casa i badiu que l'avi el 1922 edificà al costat, de primer per passar-hi els estius, però on hi acabaren vivint tot l'any.

Era un repetitiu procés-ritual el redescobrir cadascuna de les habitacions i els seus antics mobles, algunes tancades des de les morts del avantpassats. Acompanyats de les històries i anècdotes que havia viscut la meua família paterna.

Així mateix, aquells edificis d'arquitectura simple i variada eren un paisatge compartit amb els sorolls i olors d'aquells vells arbres, arbusts, matolls i animals que els poblaven i que en la meua infantesa foren escenaris d'aventures d'indis i cowboys, de pirates i corsaris d'en Salgarí, del capitan Trueno i els seus inseparables companys,... que amb els meus germans i amics interpretàvem en les hores d'esbargiment, quan ens ho permetia l'absència d'hores d'escola.

Allí, de més grans, van fer també els primers balls i revetlles. On trobaren, de més a prop, els cossos d'elles. Quan no la soledat cercada. I allí també vaig poder experimentar el que era fer créixer i tenir cura d'un petit hort, dirigit pel Celestino, el jardiner.

Al morir l'avi Albert, el pare la mare i els quatre fills vam anar a viure, prèvies obres de reforma, a casa del avi. I em vaig sentir encara més a prop d'aquell tros de natura-urbana. Al morir la tia-àvia Maria vam poder tirar la paret separadora i vam veure amb més amplària i noves perspectives aquell lloc.

Amb el pas del temps, cadascun dels germans hem desenvolupat la nostra vida i fins la nostra mort. Sense o amb fills, ocupant i rehabilitant-ne o no algunes de les edificacions preexistents. Però, per a mi, les cases i els jardins em continuen semblant molt grans, desproporcionats i poc utilitzats per la quantitat de persones que ara hi vivim i hi morim.

El nen de l'infantesa, el jove que vaig ser, han anat deixant pas a un ésser sense descendència biològica que cada vegada se sent més vell i xacrat. I amb un possible futur de dependència, semblant o pitjor al de la vida inicial.

I sovint he somiat que, com per a mi en un temps va ser aquell jardí, podria incloure un lloc de trobada d'una residència de gent gran, amb habitacions, individuals i per parelles (A) en edificació mitjera a Martí Pujol 208, intercomunicada per passadís cobert a sales comunes d'estar i menjar (A') a edifici catalogat Barna-33.

I d'altra banda, a la masia de St. Sebastià-53, una llar-jardí d'infància (B) de nanos que comencin a terrejar. Perquè, si bé he viscut que a vegades potser amoïnen; d'altres, la seva intercomunicació es troba molt a faltar. Seria una nova realitat urbana que facilités el poder sentir alhora i a prop la cridòria d'uns petits que comencen a viure i les xacres creixents de la gent gran. Compartint a estones, lloc, arbres i ocells i espais comuns. (Seria compatible?). Una relació humana, per dissort cada cop més inexistent i alhora prop d'una natura que el nostre "model urbà" fa cada cop més llunyana i absent.

Difícil és, però, que el meu punt de vista, els meus sentiments, la meua situació personal i social, la meua voluntat i els meus interessos, els meus somnis; puguin coincidir amb els de tots els meus familiars. Tots tan diferents!! I als qui no voldria perjudicar ni personal, ni familiar, ni social, ni econòmicament. Ni tampoc excloure'ls del possible gaudi d'aquest lloc de temps familiar. I així, penso que la part d'edificació entremig de la residència de c/Barcelona-33 i l'escola-jardí de la masia podria dedicar-se a habitatges-apartaments de lloguer (C), i els seus semisoterranis dedicar-los potser a estudis-tallers d'arts (D). Tots en contacte amb el jardí comú.

Seriem capaços de crear, amb intel·ligència compartida, una fundació, una/es cooperativa/es, una/es empresa/es privada/es, o una/es obra/es social/s d'una/es Caixa/es-Banc/es? Ho veig molt difícil. I en canvi més fàcil la desaparició d'aquest, per a mi, bonic lloc.

Xavier Casas i Curto
Dalt la Vila, 1950-2011

